

Arrest

nr. 146 522 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS loco advocaat M. GROUWELS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een vrouw met Armeense roots, afkomstig uit Aleppo in Syrië en beschikt u over de Syrische nationaliteit. U bent 5 jaar naar de lagere school geweest. U kan lezen en schrijven. In 1972 zou u getrouwd zijn met een Syriër (ook van Armeense origine) die op dat ogenblik als gastarbeider in Kuwait werkte. Na jullie huwelijk zou u uw echtgenoot hebben vervoegd in Kuwait. Jullie kregen drie kinderen die allen in Kuwait zijn geboren. Omstreeks 1986 zou u samen met uw gezin terug verhuisd zijn naar Aleppo om dichterbij de familie te wonen. Uw echtgenoot zou in Aleppo als onderhoudstechnicus hebben gewerkt. Uw zoon (S.B.) (OV X en CG 13/18082) zou er voor uw

echtgenoot zijn beginnen werken. Na de Golfoorlog van 1991 was er geen sprake meer om terug te keren naar Kuwait. Omstreeks 2005 zou uw echtgenoot overleden zijn na een lange en slepende ziekte. In deze periode zou uw zoon (S.) zijn militaire dienst hebben volbracht. Uw twee oudste kinderen zouden in de daaropvolgende jaren naar België verhuisd zijn, na hun huwelijk met Belgen van Armeense origine. Nadat (S.) zijn legerdienst had beëindigd, zou hij verder hebben gewerkt als onderhoudstechnicus voor een andere baas. Van zodra de Syrische revolutie was uitgebroken, was er bijna geen werk meer. Omstreeks april of mei 2013 zouden onbekenden (S.) ontvoerd hebben. Men zou (S.) gedurende 28 dagen vastgehouden hebben in een vrachtwagen. Na de betaling van 500.000 Syrische lire losgeld zou men (S.) hebben vrijgelaten. Omstreeks september 2013 zou er een zware ontplofing hebben plaatsgevonden in de wijk waar u woonde. Als gevolg hiervan zou jullie huis erg beschadigd zijn geraakt. Diezelfde dag zou u samen met (S.) zijn verhuisd naar het huis van uw nicht in de wijk Suleymania. Op 18 november 2013 zou u samen met (S.) Syrië hebben verlaten. Via Turkije zouden jullie illegaal naar België gereisd zijn, waar jullie ongeveer 5 dagen later aankwamen. Op 25 november 2013 vroegen jullie in België asiel aan.

U werd op 16 januari 2014 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 28 maart 2014 nam het CGVS een beslissing van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Naar aanleiding van nieuwe informatie die het CGVS ontving, nl. de bevestiging door de consul van de Armeense ambassade in Brussel dat u beschikt over de Armeense nationaliteit, werd u opnieuw opgeroepen voor een gehoor op 10 oktober 2014.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er na de toekenning van de status van erkend vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken. Uit deze nieuwe elementen blijkt dat cruciale verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u de status van erkend vluchteling heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Het CGVS is immers in het bezit gesteld van informatie afkomstig van de consul van de Armeense ambassade te Brussel dat u beschikt over de Armeense nationaliteit. Tijdens het gehoor van 10 oktober 2014 werd u met deze informatie geconfronteerd. In eerste instantie ontkende u expliciet te beschikken over de Armeense nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, vragen 4-9). Na een korte pauze liet de 'protection officer' de informatie inkijken die bevestigde dat u over de Armeense nationaliteit beschikt. U herinnerde zich nu plots dat u wel degelijk een aanvraag had ingediend om de Armeense nationaliteit te bekomen. Er gingen omstreeks 2010 geruchten de ronde dat Syriërs met Armeense 'roots' erg gemakkelijk de Armeense nationaliteit konden bekomen door zich te laten registreren. U zou samen met een vriendin in deze periode naar de wijk Vilat gegaan zijn waar jullie in een gebouw een aanvraag hebben ingediend. U wist, naar eigen zeggen, evenwel niet dat deze aanvraag u effectief de Armeense nationaliteit heeft opgeleverd. U leidde dit af uit het feit dat u nooit een Armeens paspoort zou hebben bekomen. (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17-32). Nochtans blijkt uit het antwoord van de Armeense consul dat u wel degelijk een Armeens paspoort heeft bekomen (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier). Aldus blijkt ontegensprekelijk dat u op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door te ontkennen dat u over de Armeense nationaliteit beschikt en ooit een Armeens paspoort heeft ontvangen.

Aldus staat vast dat u zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikt. Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (CF. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw asielaanvraag in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Armeense als de Syrische overheid. U baseert uw verzoek om internationale bescherming echter enkel op feiten die zich in Syrië hebben voorgedaan. Uit uw verklaringen kunnen geen elementen ontwaard worden die erop wijzen dat u een vrees voor vervolging

heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt ten aanzien van Armenië - van welk land u angstvallig probeerde de nationaliteit te verbergen. U verklaarde in dit verband uitdrukkelijk geen vrees te koesteren ten aanzien van Armenië (zie gehoorverslag CGVS, vragen 11 en 12). Er kan dan ook redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u zich naar Armenië kan begeven om aan de situatie in Syrië te ontkomen. Bijgevolg dient de u toegekende status van erkend vluchteling, op basis van de actuele situatie in Syrië, ingetrokken te worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat in hoofde van uw zoon (S.) eveneens een beslissing van intrekking van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië doch wel kan worden teruggeleid naar Armenië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij stelt dat zij ook in het bezit is van de Armeense nationaliteit maar dat zij nooit een band had met Armenië. De bestreden beslissing is daardoor niet redelijk te verantwoorden.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat de bestreden beslissing hieraan tekort komt. Zij citeert artikel 3 EVRM en artikel 10 EG-Verdrag, geeft theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en de beoordeling van asielaanvragen door "de EU-landen" en stelt dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en de reële situatie.

Tot slot geeft verzoekster op algemene wijze aan welke de criteria zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.2.1. Ter terechtzitting legt verzoekster een e-mail neer van J.C. Hathaway. In deze e-mail wordt verwezen naar het Nottebohm-arrest van 6 april 1955 van het Internationaal Gerechtshof omtrent het begrip 'dubbele nationaliteit' en wordt gesteld dat de vraag is of de nationaliteit effectief is en dat, gelet op de volgens de advocaat aan wie deze e-mail is gericht aangehaalde situatie van Syrische vluchtelingen in Armenië, hun burgerschap aldaar mogelijk niet wordt aanzien en behandeld als werkelijk en volwaardig burgerschap (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.1.2.2. In de mate dat verweerder zich verzet tegen de neerlegging van de e-mail en de toepassing van het arrest Nottebohm aangezien dit een nieuw middel uitmaakt, wordt vastgesteld dat dit internationale rechtspraak betreft die de stelling van verzoekster ondersteunt dat zij geen band heeft met Armenië. Het bijbrengen van deze rechtspraak ter ondersteuning van dit argument kan niet aanzien worden als een nieuw middel.

2.2.1. Waar verzoekster artikel 10 EG-Verdrag citeert, dient te worden opgemerkt dat dit artikel werd geschrapt zodat zij zich hierop niet dienstig kan baseren.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhevig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoekster erkent in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij over de Armeense nationaliteit beschikt.

Ter terechtzitting verklaart zij, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dat zij de Armeense nationaliteit in 2013 aanvroeg in Syrië, dat zij vervolgens dit land verliet en dat zij haar Armeens paspoort ontving in Armenië.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij ter terechtzitting, verwijzend naar het Nottebohm-arrest, betoogt dat zij "*niet echt*" de Armeense nationaliteit bezit en dat deze nationaliteit haar niet kan worden tegengeworpen. Het was, blijkens hetgeen zij aangeeft in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzoekster zelf die de Armeense nationaliteit aanvroeg en bekwam, hetgeen ertoe leidde dat haar nationaliteitsband met Armenië tot stand kwam. Hoe uit het Nottebohm-arrest zou kunnen worden afgeleid dat de Armeense nationaliteit haar niet mag worden tegengeworpen, kan niet worden ingezien. Dit arrest handelt immers geenszins over de tegenstelbaarheid van de nationaliteitsband aan de persoon en het land die deze band zelf zijn aangegaan; het betreft de situatie waarin dit land de nationaliteit van de onderdaan tegenstelbaar wil maken aan een derde land.

Bij het onderzoek van een asielaanvraag van een asielzoeker met een dubbele of meervoudige nationaliteit is het echter wel noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen het bezit van een nationaliteit in de juridische zin enerzijds en de beschikbaarheid van bescherming in het betrokken land anderzijds. Er kunnen namelijk gevallen zijn waarin de asielzoeker beschikt over de nationaliteit van een land ten aanzien waarvan hij geen vrees aanvoert doch waarin zulke nationaliteit als ineffectief kan worden beschouwd omdat deze niet dezelfde bescherming behelst als degene die normaliter aan de burgers van dat land wordt geboden. In dergelijke omstandigheden staat het bezit van een tweede nationaliteit niet in de weg aan het toekennen van de vluchtelingenstatus (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr.107). Voormelde UNHCR-proceduregids bevat geen afdwingbare rechtsregels doch wel waardevolle aanwijzingen voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Het voorgaande wordt blijkens de ter terechtzitting neergelegde e-mailcorrespondentie eveneens benadrukt door J.C. Hathaway, die erop wijst dat de vraag is of de nationaliteit effectief is en of het toegekende burgerschap wordt aanzien en behandeld als werkelijk en volwaardig burgerschap (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Aldus rijst de vraag of verzoekster, die afkomstig is uit de Armeense diaspora, in en door Armenië wordt aanzien en behandeld als een volwaardig burger van dit land en zij bijgevolg aldaar dezelfde bescherming geniet als de bescherming die door dit land wordt verleend aan de andere burgers van dit land. Verzoekster bezit onmiskenbaar de Armeense nationaliteit in juridische zin. De vraag rijst of de invulling van de rechten en plichten tussen Armenië en verzoekster, afkomstig uit de Armeense diaspora, dezelfde is als deze van de rechten en plichten tussen Armenië en de andere burgers van dit land.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS